

стоки изедно ще бжде такава, щото за тѣхъ ще са земе сичкото това количество пари което е опредѣлено отъ ступанитѣ имъ за купуване, а цѣната на сѣка стока ще са опредѣля отъ тѣзи разноски които сж отишле за изработванието ѝ, т. е. ако за изработванието на една стока е похарчено два пѣти по много отъ колкото за изработванието на друга, то и цѣната на първата ще бжде два пѣти по голѣма отъ цѣната на втората. Напр. въ обществото има 5 кила жито, 5 чифта обуца и 300 грошове, то цѣната на сичката стока ще бжде 300 грошове. Но ако житото е изработено съ два пѣти по голѣми разноски, отъ колкото чифта обуца, то цѣната му ще бжде два пѣти по голѣма отъ цѣната на обущата, т. е. отъ 300 гр. за 5 кила жито ще отиде 200 гр., а за 5 чифта обуца 100 гр., и цѣната на едно кило ще бжде 40 гр., а на чифтъ обуца 20 гр. два пѣти по малко.

И излѣзва, че за обществото е все сѣщото — много ли пари има то или малко. Ако има то много пари, стокитѣ бивжтъ по скѣпи, ако малко — тѣ бивжтъ по ефтени; така щото, макаръ че всеки въ пѣрвия случай ще има по много пари отъ колкото въ втория, но той е длѣженъ да плаща за сичко по скѣпо, и работата ще излѣзе на края сѣ сѣщата.

Че инакъ и неможе да бжде. На-ли на хората за тѣхнитѣ потрѣбности сж нужни не пари а храна, обуца, дрѣхы и др. стоки, ако въ обществото тѣзи стоки ги нѣма, то колкото и да имжтъ — все сѣщото, хората ще измржтъ отъ гладъ, а ако то има много стоки и съ малко пари ще бжде честито, — разбира са, ако тѣзи стоки не са отнемжтъ и давжтъ другиму; въ такжвъ случай никакво количество стока неможе помогна. Въ Римъ, напр., имало такова богатство, щото много души незнаяли, кадѣ да измислѣжтъ да си изхарджжтъ паритѣ за свое удоволствие: сичко, струва имъ са, испитали, а между това народа ед-